NAGY ATTILA

KÖLCSEY HALÁLA

ELŐSZÓ

„Kölcsey halála" a címadó és bevezető gondolat. A könyv hátlapjának alcíme arra utal, hogy egy hosszabb folyamatról, két évszázadot átfogó események végpontjairól, tanulságairól is szól. Akár cím is lehetett volna: Kölcsey halálától Kádár kihantolásáig. Hogyan is kerülhetett egymás folytatásába Kölcsey és Kádár neve? Természetesen ég és föld a különbség, ami a személyiséget, tehetséget és legfőképp a magyar nemzethez való viszonyukat illeti. Életrajzukban mégis van egy találkozási pont, haláluk körülményei. Kádár elhunytáról csak szűkszavú tudósítás volt, a történelem ismeretében azonban biztosan állítható, hogy az a hatalom, amelyik a csúcsra emelte, döntött arról is mikor, miként kell távoznia. Hogyan is lehetett volna másképp az ő esetében, aki maga is kezdeményezője és bevégzője volt elvtársai kivégzésének, amit felsőbb utasításra tett. Kádár esetében nemcsak halálának körülményeit övezi hazugság, de 2007. májusában történt kihantolása is megtévesztő módon történt. Látszatra az ország nyilvánossága előtt zajlott minden, miközben a megbízók és a munkát elvégzők is a háttérben maradhattak. A médianyilvánosság módja azonos volt azzal, amit 2001-ben a World Trade Center robbantásakor alkalmaztak. Erről sokan írtak már. A helyszín adatait, a felvételeket újranézve, majd több alkalommal a helyszínen is járva e sorok írója is újabb megközelítéseket talált a világméretű hazugság bizonyítására, leírása az Eurocionizmus c. könyvében megtalálható.

Politikai gyilkosságokra rendszerint csak utólag derül fény, és többnyire nem is bizonyítható módon. A XX. század végének pápai életrajzaiból immár az egyház közeli tanulmányokban is szerepel, hogy 1978-ban I. János Pál egyhónapos pápaság után máig tisztázatlan körülmények között halt meg. Éjszaka bekövetkezett váratlan halála után összeesküvés-elméletek láttak napvilágot: a konzervatívok állítása szerint azért gyilkolták meg, mert eltökélt szándéka volt a latin nyelvű misézés visszaállítása, a liberálisok szerint pedig azért végeztek vele, mert el kívánta törölni a születésszabályozás tilalmát. A hivatalos történetírás szerint szívroham végzett vele. Utóda, II. János Pál halála idős korában és ismert gyenge általános állapotában nem volt váratlan, de nem abban az időpontban halt meg, amit a Vatikán hivatalosan közölt. Halálhírét olyan körülmények között és időpontban hozták nyilvánosságra, ami megfelelt a világpolitika igényeinek.

Máig nem tisztázottak a zenetörténet legnagyobbjának, Mozart halálának körülményei, sírja sem maradt meg az utókorra. Mégis beszélnek róla, a tények találgatásra adnak okot és számos indirekt bizonyíték van arra, hogy Mozartot megmérgezték. A magyar irodalomtörténet pedig Kölcsey halála fölött rövid úton napirendre tért. Élt 48 évet...

E sorok írója épp 33 éve végzi orvosi gyakorlatát, misztikus szám. Ennél fontosabb, hogy ebből tizenegy évet az elméleti orvostudományban – pathológián - , majd a másik kétharmadot, 22 évet a klinikumban – urológián – töltött. Megjegyzendő, hogy a pathológia olyan elméleti tudomány, ami a gyakorló orvoslást, a gyógyítást szolgálja. Az évek száma még nem érdem, csak utal arra, hogy Magyarországon „névtelen", de képzett szakorvosok ezrei vannak, miközben aki a miniszteri székben ül, annak orvosi tudása nem éri el az átlagorvos színvonalát. Ha Kölcsey halála természetellenes volt, akkor biztosan állítható, hogy véghezvitele kinek állt érdekében. Ugyanannak a háttérhatalomnak, ami ezt az országot 1848-tól napjainkig hol nyílt, hol alattomos módszerrel uralta. Miért éppen Kölcsey volt az áldozat? Más miért nem? Ez nem csökkentheti a reformkor nagyjainak megítélését, de jelzi azt, hogy sok nagy magyar közül Kölcsey szókimondása, könyörtelen igazmondása, soha meg nem alkuvása volt a Habsburgok szemében az igazi szálka.

A Csontvári idézetek a művész önéletrajzából származnak, időben Kölcsey és Kádár kora között félúton születtek. Csontváry a művészek tisztánlátásával és érzékével tömören írt a háttérhatalomról. Ma nem lehet megkerülni Csontváry igazságait, ami érvényes volt már Kölcsey korára is és ma pedig a politika minden megnyilvánulása igazolja ugyanezt.

A TEST HALÁLA

„Kölcsey meghalt? Miért nem inkább én? Miért nem inkább száz ilyen, mint én?...miért éppen ő, az egyetlen, aki pótolhatatlan?... A Kölcsey-név tisztelve lesz, míg magyar lesz. A munkáknak, melyekre – mint szerette mondani – eddigi élete csak előkészülő iskola volt, ezeknek nem létesülhetése nem nemzeti, hanem európai veszteség." – írta egykor Kossuth.

„Elköltözött az ember; a költő miénk, e nemzeté marad végiglen; e nemzeté, mely neved és dicsőséged szent örökség gyanánt bírandja." E sorokat Kölcsey Ferenc írta a költőtárs halálakor (Emlékbeszéd Berzsenyi Dániel felett) akit pedig korábban kritikával illetett. Ugyanúgy, mint Csokonait, noha kezdettől fogva példaképnek tekintette, és Csokonai temetésén maga az ifjú Kölcsey is jelen volt.

Kölcsey haláláról a legrövidebb összefoglaló így hangzik: 1838-ban Wesselényi védelmén dolgozott. A túlfeszített munka felőrölte szervezetét. Hivatalos út közben zápor érte, átfázott, s bár egyre rosszabbul érezte magát, csak későn hívatott orvost. 1838. augusztus 24-én hunyt el, negyvennyolc éves korában, alkotóereje teljében.

Kölcsey élete végén valóban a perbe fogott br. Wesselényi Miklós védelmével foglalkozott, de védőiratának elkészülte előtt meghalt. Nem érte meg Wesselényi bebörtönzését, Wesselényi viszont szabadon érte még Kölcsey halálát. Pesten a Vadászkürt szállóban hallotta meg Kölcsey halála hírét. Ráborult a székre, amelyen ült, arcát a kezeibe temette, egy darabig mozdulatlan maradt, s mikor felkelt, könnyezve mondá: „Nem közénk való volt." Írta Gellért Sándor, aki halálának részleteiről Kölcsey Antónia naplójából tájékozódva így foglalta össze az eseményeket: „Valami peres ügy miatt bement Fehérgyarmatra. Útközben megverte az eső, beteg lett, hazament, ágynak esett. Azt meg már a Vajda Viktor könyvében olvastam, hogy Tamási doktor nadályt ragasztott a nyakába, hólyaghúzót rakott a gyomrára, s tormát tett a lábára. Nem használt neki, kiszenvedett 1838. augusztus 24-én reggel. Éjfélkor és hajnalban óriási vihar ment át a vidéken. Iszonyúan dörgött és villámlott. A nagy fekete felleg a Tiszáról jött fel. Ekkor vívódott Kölcsey a halállal. Hárman voltak a vonagló ágyánál. Obernyik Károly, Péter, a hűséges szolgája, aki Pozsonyban is vele volt, és a sógorasszonya, Ádámné. Kölcsey felriadt a nagy csattogásokra. – Bocsássatok, mert el akarok menni. S hogy nem

engedték, dühöngeni kezdett és káromkodni. Ekkor káromodott talán először életében. Reggel felé álomba merült. Halál előtti álomba. Egyszer még felébredt. S kilenc órakor átalment a másik világba. Ki is sütött a nap. Csillogtak az esőcseppek a fákon és a virágokon. Üde, tiszta volt a levegő."

Kölcsey Antónia naplójában pedig (Augusztus 30. bejegyzéssel) így emlékezik vissza az elmúlt hetek eseményeire: „Alig szedhetem gondolatimat annyira rendbe, hogy leírhassam halálát, `s azt meg előző betegségét, bár nekem mindég édes a` róla való emlékezés. Augusztus 15. azután való nap, midőn B. Wesselényi elment kedves elhunyt bátyám Fejér Gyarmatra, valamely repositionális per eligazitása végett utazott, `s igen nehezen végezheté elnöki hivatalát. Másnap haza érkeztekor könnyeben volt, de Szombaton – ismét másnap – igen nagy fő- és gyomor fájdalmat érze, előbb fázással, később hőséggel kisérve; azonban ekkor még előadhatá, - `s pedig tréfásan gyarmati repositióját, `s nagy örömünkre meglehetős vidáman beszélgete velünk. Vasárnap ismét felkelt `s gyengeségét kivéve jól érzé magát, olvashatott is, - - ez vala utolsó olvasása! – nyájasan, sőt nevetve beszélt velünk. Hétfőn roszabbúl lett, `s igen panaszkodott fej `s gyomor fájdalmairól `s rendkivüli gyengeségéről. Mindnyájan azt hivénk, hogy harmadnapos hideglelése van `s javaslánk neki orvost hozatni, de sohase volt bizodalma az orvosi tudományban, `s most is a` természetre akará magát bizni. Gondolatai ez éjjel igen hevesek valának, `s őt igen nyugtalaniták. Kedden megint ágyba `s nagyon elgyengülve lelénk, bennünket szokott szivességével fogada, `s elbeszéllé, hogy orvos volt nálla, ki betegségét hamar elmulónak mondá, `s ki néhány orvosi szert tanácsla neki, melyekért ő már el is küldött. Panaszkodott szomjusága felől, `s ivott is néhány csepp igen hideg vizet, `s karjait is mosatá szinte hideg vizzel. Szerdán oly rosszul érzé magát, hogy Tamásy doctort elhozatá, ki betegségétét igen veszélyesnek mondá. – Apollónak mondom ha kigyógyit" – szólla neki ` kedves elköltözött, mert már kezde reménye az élethez tünni. Ez éjféltől fogva többé nem volt magánál. Rokonit már nem ismérte. Minden lehető próbák elővétettek most a` kedves élet` megtartására, de hasztalan. Pénteken Aug: 24. reggel 10 órakor kimult az".

Miért halt meg ily váratlanul? Az első feltevés Kölcsey Antóniától származik, aki (és környezete) „harmadnapos hideglelésre", maláriára is gondolt. A lexikonok adatai szerint a meghűlés, következményes

tüdőgyulladás lehetett a halálok. Hívott-e időben orvost? Ismerve a kor gyógymódjait, ami nem azonos a mai „sürgősségi betegellátással", ez természetesen nem játszott szerepet a halálos vég kialakulásában. Ha azonban a leírt tüneteket újraolvassuk, feltűnik azok szerteágazó jellege és szokatlan hevessége, a nagy gyengeség, e közben tiszta tudatállapot. Mérgezésben adódnak ilyenek. Kölcsey megmérgezéséről nem ez az első felvetés, de a klinikai tünetekkel való összevetéssel alig foglalkoztak. Ezt tovább gondolva felvethető nehézfémmel való mérgezés, például higany vegyület, amit már akkoriban is használtak a lues gyógyítására. Ólommérgezésben görcsös panaszok lehetnek, arzén esetében hasmenés. Az anyaggal való bizonyítás lehetősége ma már reménytelen, mivel Kölcsey sírját több alkalommal is megbontották. Kérdés, hogy valaha is lehetne valami anyagmaradványt találni a sírban, ami bizonyító erejű volna. Mégis felmerül az ilyen törekvések lehetősége. Például néhány éve került napvilágra egy olyan elgondolás, melynek során látszólag sírfelújítást végeznének, úgymond méltó Kölcsey emlékhely építése címen. E tervben az állt, hogy olyan földalatti emlékhelyet alakítanak ki, ami a felszín alatt körülveszi a koporsót (?), feltéve, hogy annak van még némi maradványa. Sokkal inkább a burkolt kihantolásról szólt a történet, aminek hátterében akár szövetmaradványt is kereshettek volna (az egyébként megengedhetetlen) klónozás céljára, de esetleg méregnyomokat is. Szerencsére e törekvések ebben a formában nem valósultak meg. Kölcsey megmérgezésének lehetőségét azonban fenn kell tartani, és okai tovább keresendők.

A SZELLEM HALDOKLÁSA

Kölcsey utóélete, megbecsülése sem volt mindig felhőtlen. Leírások szerint még koporsóját is megdobálták, később többször is kihantolták. Születésének 100. évfordulóján azonban méltó megemlékezések voltak. Ekkor került fel a pesti Vármegyeház belső udvarának falára az emléktábla:

PEST VÁRMEGYE UDVARHÁZÁBAN E HELYEN SOKSZOR FORDULT MEG KÖLTŐ-BARÁTAINAK TÁRSASÁGÁBAN A HIMNUSZ ALKOTÓJA
KÖLCSEY FERENC
SZATMÁR VÁRMEGYE FŐJEGYZŐJE ÉS ORSZÁGGYŰLÉSI KÖVETE.
HALÁLÁNAK 100. ÉVFORDULÓJÁN 1838 ÉVI AUGUSZTUS 24-ÉN GYŰJTOTTA MEG ITT ÖRÖKRE VILÁGÍTÓ SZELLEME ELŐTT A VIRRASZTÓ ÉS ÉBRESZTŐ HONFILÁNGOT A VÁRMEGYÉK ÍRÓINAK GYÖNGYÖSI ISTVÁN TÁRSASÁGA

Az igazsághoz hozzátartozik azonban, hogy ez egy olyan belső zárt udvaron van, ahol a járókelőkkel való találkozás ritka. Egy olyan Budapesten van ez, ahol a belvárosban teret neveztek el Rooseveltről, (Habsburg) József nádorról, a Szabadság téren ott díszlik a (Habsburg) Lipót garázs.

Debrecenben pedig eltűnt Kölcsey háza, és faláról az emlékét megörökítő tábla is. Van helyette egy Kölcsey Központ, nem a magyar, hanem a nemzetközi kultúra kiszolgálására. Ahol a karácsonyt látványos Afrikanapokkal lehet ünnepelni, húsvétkor pedig legutóbb Cesaria Evora, a mezítlábas díva szórakoztatta a városlakókat.

Hungarocídium: az egészségügy sírbatétele

„Titkos társulatok alakultak a dohányzás meghonosítására, a nagymérvű húsevés fogyasztására.
Titkos társulatok alakultak a tea, kávé, ópium, cocain és morphium forgalmára, a telhetetlen kalmárok gazdagítására.
Titkos társulatok alakultak a szeszes italok pártolására, az ember egészségének megrontására."

Csontváry

A magyarság megtizedelésére (végső céllal kipusztítására) eddig megtett lépések a világháborúk, az ország megnyirbálása, a kisebbségi létbe való süllyesztés mellett egyre finomabb, de alattomosan halált hozó módszerek kerülnek bevetésre. Ugyanekkor a jelenleg is érvényes Magyar Alkotmányban hangzatos megfogalmazásban szerepelnek az egyre kevésbé teljesülő emberi jogok. Ilyenek a XII. fejezet 70/D § pontjai, mely szerint:

1. a Magyar Köztársaság területén élőknek joguk van a legmagasabb szintű testi és lelki egészséghez.

2. Ezt a jogot a Magyar Köztársaság a munkavédelem, az egészségügyi intézmények és az orvosi ellátás megszervezésével, a rendszeres testedzés biztosításával, valamint az épített és a természetes környezet védelmével valósítja meg.

Ugyanebben a XII. fejezet 70/E § szól arról, hogy:

1.az állampolgároknak joguk van a szociális biztonsághoz

2. A Magyar Köztársaság az ellátáshoz való jogot a társadalombiztosítás útján és a szociális intézmények rendszerével valósítja meg.

2007-ben a társadalombiztosítás üzleti alapra helyezését erőltetik a végrehajtók (SZDSZ), ami a fentiek szerint alkotmányellenes. Véghezvitele esetén egy újabb bizonyíték arra, hogy Magyarország önállósága valójában 2004. május elsejével megszűnt.

A címbeli hivatások között évezredes rokonság van, kiemelésük azonban nem kívánja háttérbe szorítani az egyéb becsületes foglalkozásokat. Együttes tárgyalásuk oka, hogy Magyarországon immár több mint fél évszázada a mindenkori hatalom támadásainak keresztтüzében vannak, célja volt a hitvalló, hazaszerető magyar értelmiség megtörése, megosztása. Az alattomos háttérmunka után 2007-ben már nyílt színen zajlik az egészségügy tönkretétele.

A lelkészi hivatás megértéséhez – helyesebben félreértelmezéséhez - egy sajátos görbe tükör szolgál. A példa Las Vegasból származik, az amerikai szórakoztatóipar egyik fellegvárából. Las Vegas a kaszinók, parádék és tűzijátékok városa, ami egyébként a normális élettevékenységekre (munka, tanulás, pihenés) alkalmatlan, de nem is erre tervezték. Van itt egy kis fehér, kápolna alakú épület, ahol a hirdetés szerint a nap bármely órájában, azaz éjjel-nappal lehet hivatalosan házasságot

kötni. Nincs adat arról, hogy milyen az itt kötött, a szórakoztatás lázában fogant házasságok tartóssága, de hogy lelkészi munkára itt szükség nincs, az bizonyos. Európai hagyomány szerint a pap nem holmi alkalmi kellék egy ceremóniához, hanem a közösség és a család ismerője, az emberi sorsok követője, az életút segítője a bölcsőtől a sírig. Las Vegas ezt nem tudja nyújtani, a szertartás bohózattá silányul. Itthon másképp történt a hit gyalázása, ma már ismert történelmi tény, hogy a hagyományos egyházak ellen milyen támadások folytak. Ezek élén a pártirányítás alatt lévő Állami Egyházügyi Hivatal állt, amit éppenséggel egyház ellenes hivatalnak is lehetett volna nevezni. Tengernyi irodalma van a papok meggyalázásának, kínzásának, és becsületére legyen mondva, akik közül sokan az ellenszélben, elhallgattatva mégis megmaradtak hivatásuknál.

A nevelés szépségeiről pedagógusok visszaemlékezései és irodalmi remekművek is szólnak. E hivatás kibontakozásának is voltak kerékkötői, amikor a mindenkori rendszer újabb és újabb módszereket, hagyományellenes követelményeket erőltetett tanárra és diákra egyaránt. Intézkedések folyamatosan születtek az oktatás megnehezítésére, ellehetetlenítésére, amiben az anyagi megbecsülés hiánya csak egyik rész. Az oktatás átszervezését nevezhették reformnak vagy az erőltetett, belátthatatlan „konvergencia-program" részének, az intézkedések a pedagógusok feje fölött születtek. Ebben akár rosszul értelmezett hallgatói érdekre is lehetett hivatkozni, ugyanúgy, mintha most az egészségügy átalakítása a betegek érdekében történne. Ahogy a lelkészi hivatásnak is lényege, hogy életeket indít el a szeretet és tisztesség útján, ugyanúgy ültet magot a tanár, aminek a gyümölcse csak később érik be. Az orvosi hivatás alapja – bárcsak elcsépeltnek hangozna, de manapság szó sem esik róla – hogy mindennek a beteg érdeke szerint kellene történnie. „Salus aegroti suprema lex esto" – a beteg érdeke a legfőbb törvény.

Az egészségügy jó példa a magyar társadalom állapotára is, mivel mindkettő egyaránt beteg. Kóros, mégpedig úgy, hogy minden a feje tetején áll, mintha a gyomor helyet cserélne az aggyal. Ma Magyarországon – idegen érdekek szolgálatában – egy törvényellenes kormány menetel szembe a társadalom jelentős részével, így nincs csodálkozni való azon, ha egy egészségügyi miniszter teszi ugyanezt az orvostársadalommal, annak érdekképviseletével, az orvosi kamarával is. Mert hibás alapról születnek az intézkedések, hibásak a tárgyalások kérdés-

feltevései, mert mindent csak álteljesítményben, egy elhibázott pontrendszerben mérnek. Amikor betegágy mellett elhangzik, hogy egy tervezett beavatkozás több százezer pontot hoz, akkor a beteg ezt félreértelmezve, rögtön ennek forintosított oldalára gondol. Joggal teszi, mivel e pontok, a hozzárendelt forintok adják az intézmények működési alapját, és nem a munka minősége vagy a beteg számára való fontossága a kiindulási pont. Ha a lelkészek munkáját is pontrendszerben mérnénk, pl. az kapna több pontot, aki többet esket, akkor Las Vegas vinné el a pálmát. Ott akár tíz percenként is lehet esketni, csak éppen a lelkészi munka a nullával egyenlő. A papi munkának egyaránt része a keresztelés és a temetés, a munkából nem lehet kimazsolázni a több pontot jelentőt. Az orvos sem csak a „sikeres, jól gyógyuló" eseteket kezeli, hanem a hosszan tartó, nehéz, sokszor reménytelen eseteket is. Az egészségügyi pontrendszer azonban oly módon lett meghatározó, hogy nem a tankönyvi betegség a gyógyítás alapja, hanem betegségnek csak azt lehet tekinteni, amiért az Országos Egészségügyi Pénztár pontot és pénzt ad. Ennek gyógyszeres változata az, amikor nem a betegséghez történik a gyógyszer megválasztása, hanem a gyógyszerhez (és a gyógyszergyári igényhez) keresik a beteget. Előbb-utóbb kihal az a fajta gondolkodó orvos, aki az ismeretei tárából megfejti az olykor rejtélyes betegséget. A helyzet éppen fordítva áll, a betegnek kell megtalálnia azt az orvost (vagy éppen csodakészüléket), aki vagy ami alkalmas lesz bajának kezelésére. Mindezt pedig olyan rendszerben kell megélnie, amelyben orvos és beteg egyaránt elveszti bizalmát. Csodának nevezhető az a felmérés, ami még mindig azt tudta bizonyítani, hogy az orvosokban és a tanárokban a magyarok 88 illetve 87 százaléka bízik meg, addig a politikusokban mindössze 26 százalékuk. A bizalom megtartása pedig minden gyógyítás és gyógyulás alapja, de pontrendszerben természetesen mérhetetlen, az OEP számára nem létezik.

Vissza a gyökerekhez! A közgondolkodás abnormálisan elburjánzott, káros vadhajtásait egészen a gyökerekig kell visszametszeni. Csak ez lehet a megújulás útja, mielőtt még a félretájékoztatott, a rendszerből kiejtett betegek, vagy az intézkedések és ellenintézkedések tömegébe belefáradt, netán azokat gondolkodás nélkül kiszolgáló, előbb-utóbb önmagukkal is meghasonló orvosok végképp csapdába esnek. A képlet egyszerű: tanítson a tanár és gyógyítson az orvos legjobb tudása és lelkiismerete szerint. Ehhez kell biztosítani a nyugodt feltételeket!

HIPPOKRATÉSZ KERESZTREFESZÍTÉSE

Két évezredes hagyománya van annak az eskünek, amit Hippokratésznak tulajdonítanak, és a mai napig szerte Európában ennek szellemében tesznek fogadalmat az orvosok. Hippokratész gondolatai nélkül az orvoslás lehet technikai csoda, de orvosi hivatásról, igaz szolgálatról csak a már idézett latin mondás szem előtt tartásával beszélhetünk: „Salus aegroti suprema lex esto". A legfrissebb magyar orvosi szótárban bevezetésül csak egy félmondat áll az ókori fogadalom előtt, mely szerint a hippokratészi iskola orvosainak esküje emelkedett szellemű. Ennél jobban fejezi ki szellemiségét az az angolból átvett fordítás, mely szerint Hippokratész lelket adott az orvoslásnak.

Tehát Hippokratész nélkül nincs orvoslás, az újkori törvényhozók pedig évtizedek óta folyamatos esküszegésre kényszerítik a magyar orvosokat. Ezért kell elemezni, és kétezer év távlatából újra értelmezni e máig élő esküt. Ha mondandóját tőmondatokba sűrítjük, 4T-ben összegezhető az iránymutatás: tanáromat tisztelem, utódait tanítom, tehetségemhez és tudásomhoz mérten a betegek javára szolgálok, a titkokat megőrzöm. Ha ilyen egyszerű a 4T, mégis lehetséges ennek ellenére cselekedni?

1. „Tanáromat, akitől e tudományt tanultam úgy fogom tisztelni, mint szüleimet, vagyonomat megosztom vele, s ha rászorul, tartozásomat lerovom." Az orvoslást nem lehet könyvből megtanulni, különösképp nem számítógépből vagy az internet útján, miként a szülői gondoskodás sem helyettesíthető mással. Ma a pénzvilág diktátuma igyekszik a szülő-gyermek és az orvos-beteg kapcsolatot szétzilálni. Az üzletvilág befurakodása az orvoslásba a legnagyobb rontás, ami a hippokratészi gondolkodás tönkretételéhez vezet. Ma a jog is a pénzhatalmat szolgálja, ugyanakkor a legmagasabb rendű, erkölcsi visszaélések jogilag nem értelmezhetők. A magyar egészségügynek piaci alapra való helyezése pedig egyenesen alkotmányellenes.

2. „tanárom... utódait testvéreimnek tekintem, oktatom őket ebben a tudományban, ha erre szentelik magukat, mégpedig díjtalanul." A szülői szeretet, a tanári nevelés, az orvosi oktatás egyúttal a legmagasabb rendű személyes kapcsolat, ami pótolhatatlan, és természetesen

díjtalan, hacsak nem kerül ez is természetellenes módon az üzletvilág hálójába. (napjaink közhelyei: szülök gyereket, tanítok, gyógyítok – ha megfizetik)

3. „Tehetségemhez és tudásomhoz mérten fogom megszabni a betegek életmódját az ő javukra, és mindent elhárítok, ami ártana nekik. Senkinek sem adok halálos mérget, akkor sem, ha kérik, és erre vonatkozólag még tanácsot sem adok. Hasonlóképp nem segítek hozzá egyetlen asszonyt sem magzata elhajtásához. ... Minden házba a beteg javára lépek be..." Ha mérget sem adhat az orvos, akkor a beteg érdekét nem szolgáló törvény végrehajtását is megtagadhatja! Ma a vizitdíj alkotmányellenes, és éppúgy szemben áll a hippokratészi esküvel, miként az abortusz is. A hatmillió abortusz után ma (a felső tízezert nem számítva) tízmillió magyar élete, a magyarság sorsa kerül veszélybe! Kevés mentség, hogy a vizitdíj bevezetése, a kórházak átalakítása, megszüntetése, az anyagi támogatás megvonása, a Hippokratész szellemében gondolkodók elbocsátása, az alapellátás várható tönkretétele az orvostársadalom megkerülésével történik. A lakosság sem hunyhat szemet a saját életét fenyegető diktatórikus intézkedések felett!

4. „Amit kezelés közben látok vagy hallok – akár kezelésen kívül is a társadalmi érintkezésben – nem fogom kifecsegni, hanem titokként megőrzöm." Ma az orvosok mindegyike (!) a járó- és fekvőbeteg ellátásban dolgozók egyaránt olyan adatszolgáltatási kötelezettségnek tesznek eleget, ami nem a beteg érdeke, hanem az egészségrendőrség kémrendszerének szolgál. A számítógépes adatfeldolgozók, a tolakodó biztosító társaságok előtt nem titok az egyes ember betegsége, egészségi állapota, amivel egy újabb szinten is kiszolgáltatottá válik. A recepten kötelezően feltüntetett személyi és betegségi kódok alapján bárkinek bármilyen adata visszakereshető. A személyiségi jog égbekiáltó ellentmondása, hogy erre való hivatkozással számos információ megtagadható, a bűnök elkendőzhetők, miközben az egyének egészségi állapotára vonatkozó legszemélyesebb adatok, betegségének titkai ország-világ előtt nyilvánosak! Az orvosok az adatszolgáltatással egy gyilkos rendszert működtetnek!

HIPPOKRATÉSZ MA: SEMMIESKÜ SENKIEMBER ELŐTT

A jelen gondolatokról már szó esett az előbbi írásban, ami a két évezredes eskü szellemiségéről és szövegének máig ható értelméről szólt. Ezzel szemben az utóbbi 60 év magyar történetében az ősi szöveg néhány kiragadott részletéből gyártottak a mindenkori politikai igényeknek megfelelő, lélektelen esküt. Ennek bizonyítására álljon itt egy 2006-ból származó magyar orvosi esküszöveg:

„Én, ... esküszöm, hogy az orvosi hivatásomhoz mindenkor méltó magatartást tanúsítok. Orvosi tudásomat a betegségek megelőzésére, a betegek testi-lelki javára, betegségük gyógyítására fordítom. A hozzám fordulók bizalmával, kiszolgáltatott helyzetével visszaélni nem fogok, titkaikat fel nem fedem. Egyenlő figyelemmel és gondossággal gyógyítok minden embert. Tudásomat és gyakorlati ismereteimet állandó képzéssel magas szinten tartom, de ismereteim és képességeim korlátait is tudomásul veszem. Az orvosi működésemmel kapcsolatos etikai követelményeket tiszteletben tartom. Arra törekszem, hogy az orvostudomány, valamint a ..... (városnév) Egyetem jó hírnevét öregbítsem és megbecsülését előmozdítsam."

Egy eskü, aminek sok más XX-XXI. századi társával együtt nincs alapja. Esküdni csak valamire vagy valakire lehet. A hippokratészi eskü így kezdődött: „Esküszöm a gyógyító Apollóra, Aszklepioszra ... „ Későbbi korokban az eskü az élő Istenre, a Bibliára, a Szent Koronára, az Alkotmányra hivatkozott. A szocialista eskütétel a légüres térbe történt, amint az előbb idézett 2006-os „eurokommunista" párja is. Nem voltak szerencsésebbek azok a megfogalmazások sem, amelyek a Magyar Népköztársaság Alkotmányára (a máig élő sztálinista Alkotmányra) vonatkoztak, a kor multával akár az esküt is jogvesztettnek lehetett tekinteni. E korban a kisdobos fogadalomtól az orvosi esküig minden arról szólt, hogy a Magyar Népköztársaság törvényeit meg kell tartani. E jogszolgáltatás pedig ártatlanok százainak kivégzését, és tízezrek meghurcoltatását is jelentette.

A mai orvosi esküben nem csak a kezdet hibás, de teljes egészében kimaradt belőle a hippokratészi záró sor: „Ha ezt az eskümet megtartom

és nem szegem meg, örvendhessek életem fogytáig tudományomnak, s az életnek, de ha esküszegő leszek, történjék ennek ellenkezője."

Az eskütétel sokszor egy senkiember előtt történik. Az önmagukat kinevező kormányok tagjai előtt letett további eskü nem más, mint hűségnyilatkozat. Aki napjaink botrányvilágában a miniszterelnöktől kitüntetést vagy kinevezést vesz át, a pénzhatalom letéteményesei előtt hódol. Nem kivétel ez alól az orvosi eskü sem, hiszen egy orvos-rektori kinevezés átvételekor a jelen rendszerrel, annak képviselőivel kell alkut kötni. A jövő orvosai pedig ebben a láncban pl. egy eurokommunista bérenc, akár egy orvosi munkát soha nem végzett doktor rektor kézfogásával avatódnak orvossá. Tisztelet a kivételnek, de e sorok bizonyítékai egy másik írásban fognak következni. (A fordítottja is igaz: aki Molnár minisztert, Horváth államtitkárnőt, Kóka minisztert egykor doktorrá avatta, talán nem sejthette, hogy méltatlanra ruházta az orvoslás jogát.)

A hippokratészi eskü a 4T gondolatköréből indul ki: tanáromat tisztelem, utódait tanítom, tehetségemhez és tudásomhoz mérten a betegek javára szolgálok, titkaikat megőrzöm. Aki ismét elolvassa a fentebb idézett mai esküszöveget, az emelkedett hangvételűnek távolról sem nevezhető sorokból is kiolvashatja, hogy minden orvosi igyekezetnek a beteg érdekét kell szolgálnia. Napjaink valósága, hogy sorozatban történnek az egészségellenes intézkedések, ami ellen minden orvosnak pártállástól függetlenül kötelessége lenne tiltakozni. Hippokratész óta él az orvos titoktartási kötelezettsége, ma pedig a háttérben az üzletvilág hiénái szimatolják a betegforgalmi mutatókat.

Az orvosi eskü széleskörű ismerete ma közérdek, a magyar lakosság egészségi állapotának és az egészségügy helyzetének tényeken alapuló feltárása pedig mindannyiunk életet mentő kötelessége. Az orvosokat nem az esküjükre kell emlékeztetni, hanem arra az alattomos tudatmosásra figyelmeztetni, amivel törvényi úton kényszerítenek esküszegésre. Ma minden gyakorló orvos esküszegő, aki ilyen törvénynek engedelmeskedik. Így áll össze az egész, melynek intézkedései apránként, de rohamtempóban születtek. A törvény és az eskü viszonyának nem ismerése azonban senkit nem mentesít a felelősség alól.

ZSIDÓ RECEPT SZLOVÁK MÓDRA: A TÖRTÉNELEM ÁTÍRÁSA

Az alábbi nyílt levél eredeti címzése a Magyar és a Lengyel Köztársaság elnökeinek, külügyminisztereinek szólt, de eljutott a napilapok szerkesztőségeibe, valamint Becsey Zsolt Európai Parlamenti képviselőnek, aki az a levél születése (2006. augusztus 20.) idején éppen egy EU-fórum vendége volt Szegeden. Az ügy fontossága ellenére nem került nyilvános tárgyalásra, és Becsey képviselő úr ismételt felhívás után is kitért a vele való foglalkozás elől. Göncz Kinga külügyminiszter pedig az ezt követő hetekben látogatást téve szlovák kollégájánál, megállapította, hogy egyetértenek a feleket kölcsönösen érintő kérdésekben, úgymint a megkülönböztetés elleni küzdelem, stb.

Sólyom László, a Magyar Köztársaság elnökének,
Lech Kaczynski, a Lengyel Köztársaság elnökének,
Göncz Kinga, a Magyar Köztársaság külügyminiszterének,
Anna E. Fotyga, a Lengyel Köztársaság külügyminiszterének

2005-ben Szlovákiában jelent meg négy közép-európai ország (Lengyelország, Magyarország, Csehország és Szlovákia) közös idegenforgalmi térképe. Felelős kiadója: VKÚ, j. s. c., Harmanec, a kiadvány az Európai Unió támogatását is élvezi. A térképen a szokásos közlekedési jelek mellett az alábbi csoportokban és sorrendben szerepelnek a kulturális értékek:

Kastély
Város zsidó örökséggel
Város jelentős templommal
UNESCO emlék
Múzeum
Történelmi város

A fentiekben kiemelten és kiemelt helyen van az említett négy közép-európai ország zsidó öröksége, míg a „jelentős templom" kategóriában még a keresztény jelző sem szerepel. A térkép a keresztény jelző mellőzésével és a számos Dávid csillaggal egy hamis zsidó Európa képét kelti. A térképről ugyanúgy kimaradt a kereszténységre való utalás, mint az Európai Unió tervezett alkotmányából. Emellett tárgyi tévedésnek

tekinthető, hogy a térképen olyan magyar történelmi városok is vannak, több évszázados egyházi múlttal, sőt püspöki székhellyel, melynek neve mellé mégsem került „jelentős templom" jelzés (Győr, Veszprém, Székesfehérvár). A nagy magyar városok közül Miskolc és Szeged neve mellett csak a Dávid csillag díszlik, mintha e városok egyetlen értéke a zsidó örökség volna, azaz sem múzeuma, sem keresztény temploma nem lenne.

Az évezredes lengyel-magyar történelmi párhuzam és sorsközösség ismeretében különösen szembetűnő az alábbi hamisítás. Debrecen, ma a második legnagyobb magyar város, neve mellett egyformán szerepel a „jelentős templom" és a „zsidó örökség". Az előbbi természetesen megállja helyét (értsd: a kálvinista „Róma" Református Nagytemploma), a város zsidó öröksége azonban eltörpül emellett. Méginkább érthetetlen az, ami a térkép lengyelországi részén került feltüntetésre: Varsó (Warszawa) és Krakkó (Kraków) neve mellett nincs „jelentős templom" megjelölés, csak a Dávid csillag! Ez történhetett meg azzal a nagymúltú történelmi, egyetemi és érseki székhely Krakkóval, amely város nemrég még pápát is adott a világnak.

E tények a nemzetközi közvélemény számára is meggyőző bizonyítékok lehetnek arról a szlovák történelem-hamisításról, amely a fentiek alapján zsidó érdekeket szolgál. Az ismertetett szlovák térkép alcíme: „Európai négyes – egy hullámhosszon" (European Quartet – One Melody). E sorsközösség alapján várható el a Magyar és a Lengyel Köztársaság felelős vezetőitől, hogy a fenti tényeket kellő súllyal kezelve tárják a világ közvéleménye és az Európai Unió felelős vezetői elé.

Tisztelettel:

Dr. Nagy Attila
orvos, közíró, Debrecen

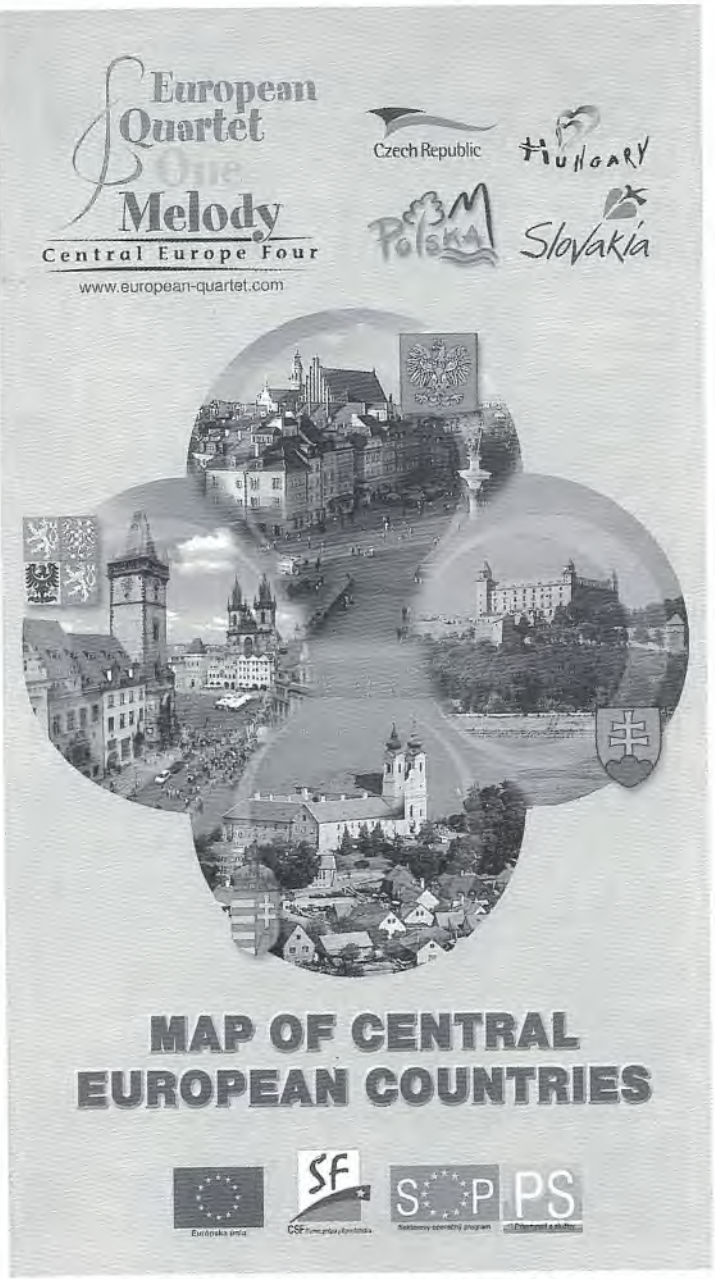

A zsidó örökséget hangsúlyozó középeurópai térkép

Town with Jewish Heritages
ユダヤの伝統が残る都市
ज्यूरिश धरोहरें वाले शहर
犹太遗迹城镇

UNESCO monument
UNESCO記念建造物
यूनेस्को की इमारत
联合国教科文组织标志性建筑

Town with important churches
著名な教会がある都市
मुख्य चर्चों वाले शहर
建有重要教堂的城镇

Town with important museums
著名な博物館、記念館がある都市
प्रमुख संग्राहलयों वाले शहर
建有重要博物馆的城镇

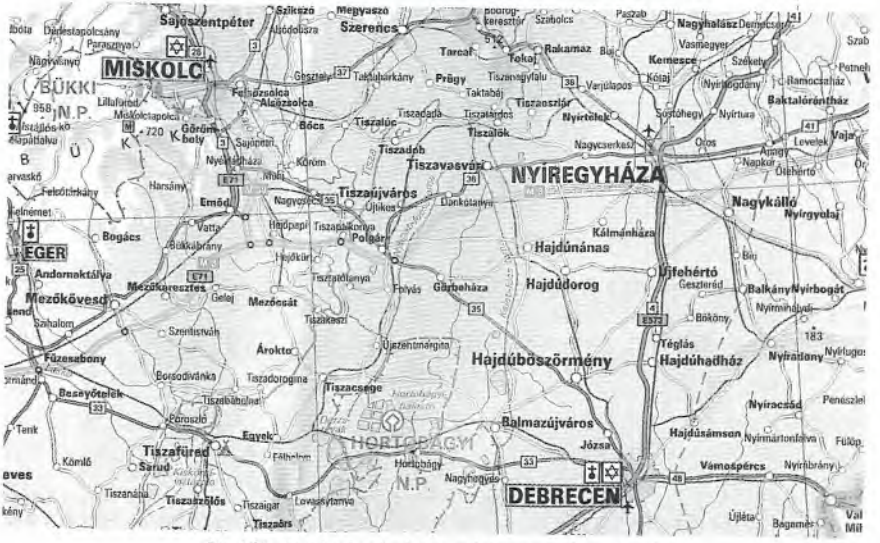

Az idézett térképrészletek a jelmagyarázatokkal

DEMOKRATIKUS NEMZETHALÁL

Bár a címbeli fogalom új, a folyamat nem ismeretlen, bizonyítékait azonban minden gondolkodó embernek visszhangozni kellene. Az életveszélyben csak az össznemzeti jajkiáltás segít!

A magyarság fölött két évszázada Damoklész kardjaként lebeg a nemzethalál réme, ennek legújabb formája, ha demokratikus keretek között nemzetgyilkosság történik. A megcsonkított ország lakossága immár hat évtizede demokratikusnak nevezett választások során tulajdon ellenségét, megrontóját, kémeit és alattomos gyilkosait választja meg elöljáróinak. A józan gondolkodásnak ellentmondó folyamatnak pszichológiai bizonyítékai is vannak, ami Stockholm szindróma néven ismert. A svéd főváros nevével illetik azt a tünetegyüttest, amikor a túszul ejtők és a túszok között a fogva tartás során idővel egy sajátos, megfordított viszony alakul ki; a szembenállás megszűnik, sőt akár baráti, szerelmi viszony is kifejlődhet. Ilyen volt a magyar-szovjet barátságnak nevezett idilli állapot, ami lehetővé tette, hogy a magyarság a hátának szegezett szovjet szuronyok mellett derűt sugárzó arccal éltette a rákényszerített szocialista vívmányokat. Így lehetett menetelni az akkoriban is demokratikusnak nevezett választásokra, és szavazatot adni az egyetlen jelöltre. Amikor e módszer a Nyugat szemében a nyilvánvaló diktatúra volt, Kádár elvtárs bejelentette: népünk újabb sikereket ért el a demokratikus fejlődésben, és immár nemcsak egyetlen jelöltre lehet szavazni, hanem bevezettük a többes jelölést (értsd: a mindenkori Hazafias Népfront egyszerre kettő, sőt három jelöltet is állított)! 1989-ben a hatalom birtokosai meghirdették a fejlődés újabb irányát, ezúttal többpártrendszernek hazudva. Az azóta eltelt 18 év az uralkodó körök számára minden alkalommal meghozta a kívánatos eredményt a népszavazásokban, az országgyűlési és helyhatósági választásokon egyaránt. A pénzvilág urainak felelt meg az elmúlt évtized magyarországi népszavazásainak végeredménye: 1997-ben Magyarországnak a NATO-ba, 2003-ban az Európai Unióba való bekebelezése, 2004. december 5-én pedig a kettős állampolgárságról szóló népszavazás kimenetele is. Az utóbbi egyúttal annak volt a bizonyítéka, hogy a demokratikusnak nevezett, valójában aljas, alattomos, média-diktatórikus módszer alkalmazásával a magyarság önmegtagadásra, a nemzeti érdek nyílt letagadására is képessé tehető.

Mindez nem bizonyult elégnek ahhoz a felismeréséhez, hogy jelenleg immár háromfrontos támadás zajlik a magyarság ellen.

1. A Gyurcsány-botrány kirobbantásával kezdődött az országos zavarkeltés. Ezalatt az őszinteség álarcában tovább tart a hazugságpropaganda, melynek fő célja a megosztottság fenntartása, fokozása és a figyelem elterelése az ország valós bajairól és azok okáról.
2. Az országgyűlés és a pártok hallgatása mellett lebonyolítható volt egy újabb hamis választás, (önkormányzati, a háttérhatalomnak szolgáló képviselőkkel, a politikai elitnek nevezettek tündöklésével, a pénzvilág helyi urainak bebetonozásával.)
3. Időrendben a leginkább előrevetített cél volt, elterelni a figyelmet az 1956-os szabadságharc kerek 50. évfordulójáról, az akkori és az azóta sem teljesített követelésekről.

Ha orvosi jegyzőkönyv készülne a demokratikus nemzethalálról, szólni kellene az alapbetegségről és a halálokról is. A fenti demokratikus választásokon résztvevők puszta megjelenésükkel felhatalmazást adtak a hatalom gyakorlására a helyi, az országgyűlési és Európa parlamenti képviselőknek. Ehhez kellett a 2006. szeptemberi figyelemfelkeltő botrányokozás, és valamennyi választásnál valamennyi pártnak a részvételre buzdító propagandája. A demokratikusnak gúnyolt hadjárat kimondatlan célja: ugye akarjátok, hogy választottjaitok lassan csepegtetett méreggel öljék halomra meg nem született magzataitokat, jobb sorsra érdemes fiatalt és öreget egyaránt? Egy kiíratlan népszavazás egyetlen kérdése lenne: „Egyetért-e azzal, hogy a magyarság az Európai Unió és egy világköztársaság halott nemzetévé váljon?"

Társaságok titkai

Titkos társulatok alakultak az Isten tagadására, a tekintély lerombolására.
Titkos társulatok alakultak a fajok elhomályosítására, az egyéni képesség megakadályozására.

Csontváry

A XXI. SZÁZAD VILÁGRENGETŐ HAZUGSÁGAI

2001. szeptember 11-e a modern időszámítás legújabb, csinált dátuma. Az esemény, amely megrengette a világot... egy évszázada írták csaknem ugyanezt egy másik sorsfordító dátumról, a Nagy Októberi Szocialista Forradalomról. Világtörténelmi hazugságok vonultak be a tudományosnak nevezett történetírásba. A módszer lényege: a lehető legnagyobb hazugsággal beetetni a közvéleményt, világméretű lerohanást csinálni valamennyi médiacsatornán. A közvélemény manipulálásának bevált eszköze, ami után a cáfolatok megjelenése a tudatformálásban már tizedrangú. New Yorkban az egykori ikertornyok helyszíne mára turistacsalogató látvánnyá vált anélkül, hogy a látogatók többsége ismerné az események valós hátterét. A terrortámadás cáfolatául elég ismételten megnézni a videofelvételeket, melyen az önmagukba omló toronyházakon a füstfelhőben is pontosan kivehetők azok a szintenkénti robbantásos pontok, melyek a legnagyobb titokban és legnagyobb technika-mérnöki pontossággal voltak megtervezve és beépítve. Visszaemlékezve az első napi tudósításokra, a világ majd` minden országában készenlétben álltak a tudományos elemzők és politológusok, akik azonnal magyarázták az eseményeket. Így állt a tudomány és technika a politológia, illetve egy titkos világhatalom szolgálatában.

Kádár Jánosnak sem élete, sem halála, de legfőképp csontjainak kihantolása nem világtörténeti jelentőségű, mégis pontosan beleilleszthető annak rendszerébe. Az egykori pártfőtitkár földi maradványainak kihantolása és az arról szóló május 2-i tudósítás módszerében teljesen azonos a Világkereskedelmi Központ körül történtekkel. Mindkettő a nyilvánosságra hozott képekből volt megfejthető. A földi maradványok visszatemetése napokon belül megtörtént, az ezt követő szenzációk sorában pedig hamarosan előtérbe került egy budai bankrablás, majd a Múzeum körúti rendőri nemi erőszak, rendőri dicséretek majd leváltások stb. A szenzációra éhes médiának volt miben válogatni anélkül, hogy a tettesek kézre kerültek volna. Így szorult hamarosan háttérbe a Kerepesi temetőben történt sírmegnyitás rémtörténete. A tényszerű tájékoztatáshoz hozzátartozik még, hogy ez időben Budapesten volt egy szabadkőműves konferencia is. A titkos társaságok a lényeges adatokat nem szokták nyílvánosságra hozni, de joggal feltételezhető, hogy egy ilyen társaság megrendelésére történt a Kádár sír kibontása.

Ha ebben a napnak is van jelentősége, tudni kell, hogy május 2-a bahái nemzeti ünnep. De van olyan titkos társaság is, amely éppen a Koponya és Csontok Rendje nevet viseli. A Skull and Bones tagjai között van az amerikai elnök, Bush családja is. Kádár koponyája mellett korábban (1983-ban) Tisza István koponyáját is ellopták a családi kriptából az azóta is ismeretlen tettesek. A keresztény ember számára visszataszító titkos társasági rituálék része a csontok és bálványok imádása. Így nem lehetetlen, hogy a fentiek csontjai is ilyen célt szolgáltak. Mindez csak feltételezés és lehet, hogy Kádár koponyája éppen Gyurcsánynak „a nemzet színészének" kellett egy új szerep eljátszásához. E körülmények ismeretében nincs csodálkoznivaló azon, ha sem a feltört csontok, sem a sírrablók nem kerülnek kézre.

Az igazi titkok mindig rejtve maradnak, akkor is, ha a fenti társaságok a teljes nyilvánosságukat hirdetik. Olyan ez, mint a politika, közélet és a magyar gazdaság átláthatósága. Az üvegzseb párja az üvegkoporsó lehetne.

A ZSIDÓ EURÓPA

A zsidó Európa kulturális kalauza címmel figyelemre méltó könyv jelent meg 2002-ben franciául, majd 2004-ben ugyanez angol fordításban (The Cultural Guide to Jewish Europe, Éditions du Seuil/Fondation Jacques et Jacqueline Lévy-Willard ISBN 2 02 061211 9). Az idézett adatok az utóbbiból származnak, tehát a közelmúltból, így adatai naprakésznek tekinthetők. Újságírók és történészek tizenhat tagú csapata szerkesztette, akik a zsidó kultúra ismert kincsei mellett felhívták a figyelmet azokra is, amelyek más útikönyvekből hiányoznak, művük tehát hiánypótló.

A bevezető mottója:

„A legnagyobb veszély nem az, ha feledjük azt, ami a múltban megtörtént, hanem a lényegnek a felejtése, hogyan is történt." Az idézet Yosif Hayim Yerushalmi-tól származik, aki a Zakhor (Emlékezz) című kulcsfontosságú zsidó történetírás szerzője. Már az ajánlásban is említésre kerül, hogy e könyvet nem lehetett volna megírni még tíz évvel ezelőtt sem. Ma viszont olyan erejű a zsidó Európa megújulása, hogy számos kiadvány születik, új múzeumok nyílnak, hogy beszéljenek arról a világról, amit a Soah söpört el. Ez a megújulás különösen nagy mértékű Berlinben. Megjegyzendő, hogy Németország a II. világháború után Amerikától jelentős Marshall segélyt kapott, most pedig az EU keretein belül hasonlóképp kiemelt támogatást az ország újraegyesítése utáni fejlesztéshez. A könyv is szól az Amerikából jövő kezdeményezésekről, segítségről, sőt rabbikról, akik igyekeznek visszaállítani azt falusi és városi zsidó jelenlétet, melyek egykor haszidista központok voltak. Tehát a Marshall segélytől napjainkig, az EU keretein belül is zsidó segélyosztásról van szó. Milyen Európáról szól a könyv? Természetesen nem a kereszténységről, így nem is a keresztény határokról. A zsidó Európa az Atlanti óceántól az Uralig terjed, tehát beleértve a mai Oroszországot és Ukrajnát, ahol a fél milliós zsidó közösség nagyságra második Franciaország után. De megjelenik a könyvben Törökország, legalábbis Isztanbul európai része. Ha visszatérünk arra a gondolatra, hogy e könyv nem jelenhetett volna meg tíz évvel ezelőtt, akkor most az adatokból az is kiolvasható, hogy a zsidó Európai fentebb említett határai azonosak az Európai Unió tervezett végpontjaival is, tehát mindkettő zsidó érdekeltségü. Ezért nem lesz benne a kereszténység soha vezérlő

eszmeként az európai alkotmányban. Nemrég született döntés arról is, hogy az Európai Unió egyik kulturális fővárosa éppen Isztambul lesz, így joggal hozzátehető, hogy a zsidó Európáé. És épp emiatt nem kellene például Debrecennek nagyon törnie magát ezért a zsidó fővárosságért, feltéve ha tényleg magyarságát kívánja megőrizni. Ami a könyv adatait illeti, természetesen a II. világháborús zsidó áldozatok 6 milliós száma megfelel a mai hivatalos, kanonizált adatoknak. Ami Magyarországot illeti: a könyv beosztásában sajátos hármas tájegységet jelöl meg, úgymint Budapest és Észak-Nyugat-Magyarország, a Kárpátok nyúlványai és Dél-Magyarország. A leírt városok pedig: Budapest, Győr, Sopron, Tokaj, Mád, Sátoraljaújhely, Kecskemét és Szeged. A kiemelések tehát nem azonosak azzal, ami a már említett zsidó-szlovák kiadású európai uniós térképen szerepelnek. A könyvben van fontosabb mondandó is, nevezetesen történetírása 1700 évesre teszi a zsidó jelenlétet a Kárpát-medencében. Igazi virágzásukat II. József türelmi rendelete után, majd a további Habsburg összefonódások idején érték el. A XX. századi világháborúk között pl. Budapesten az anyagi javakat már 40 %-ban birtokolták, noha részarányuk a lakosságban csak 6% volt. Az idézett adatok szerint a háború alatt 600 000 magyar zsidót deportáltak. Bár a könyv összefoglalóan egyértelműen a magyarországi zsidó reneszánszról ír, említ egy mondatot Fejtő Ferenc újság- és történetírótól származóan, hogy a magyar társadalom még nem egyenlítette ki igazán a történelmi tartozását. „A nemzet nevében még senki nem fejezte ki a korábbi eseményektől való teljes elhatárolódását, nem ismerte be az ország szégyenét és bűnrészességét – és szerinte meglepő módon a történelmi könyvek is meglehetősen langyosak e témában." Ha langyosságról lehet beszélni, akkor a jelen köztársasági elnök az, csaknem minden, a nemzetre vonatkozó sorskérdésben. Fejtő Ferenc fentebbi sorai pedig úgy csapják arcul a magyarságot, hogy illő lenne ez ellen nemzetközi fórumon tiltakozni. Visszatérve a könyv címére: Kulturális kalauz, miként kerülhetett ebbe olyan politikai vélemény, hogy Fejtő Ferencnek elég-e már a bocsánatkérés? Fejtő Párizsban él, és onnan üzenget vissza. Nincs a könyvben még egy más országbeli példa, hogy külföldön élő polgára hasonlóképp nyilatkozna saját (vagy volt) hazájáról.

2007. májusának eseménye, hogy Gyurcsány Ferenc Zéró tolerancia kiáltványát valamennyi parlamenti és magyar európai parlamenti képviselő aláírta. Senkinek nem jutott eszébe számonkérni, hogy a minisz-

terelnök mi jogon (és mihez) gyűjt aláírást a Parlamentben. A képviselőháznak ugyanis megvannak a szabályai, ami vonatkozik a javaslatok benyújtására, megvitatására stb. A Zéró tolerancia cím kezdőbetűnek másik olvasata Zsidó talpnyalás, ennek alátámasztására álljon itt a teljes szövege:

„A szavak és a tettek erőszakot szülhetnek, de példát is mutathatnak. Tudjuk jól, hogy eddigi történelmünk legembertelenebb, legelvetemültebb tettét, a holokausztot az antiszemitizmus és a rasszizmus gyávaságban és önzésben fogant gondolatai, illetve szavai készítették elő.

Ezért figyelmeztetünk a beszélők felelősségére, mint ahogyan figyelmeztetünk a csendben maradók, az elfordulók felelősségére is. Hiszen a holokauszt nemcsak az áldozatokra emlékeztet, hanem a gyilkosok mellett a felbujtókra és a passzív szemlélőkre is.

Éppen ezért a zéró tolerancia elvét hirdetjük meg mindazokkal szemben, akik gondolataikkal, szavaikkal és cselekedetekkel kirekesztenek, gyűlöletet szítanak, és akik vallási, faji, származási vagy nemi alapon különbséget tesznek ember és ember, magyar és magyar között.

Nem vállalunk közösséget szélsőséges egyénekkel és csoportokkal. Elhatárolódunk az antiszemita és rasszista megnyilvánulások minden formájától. Semmilyen formában nem támogatjuk azokat, akik erősítik a gyűlöletkeltést, a kirekesztést és a bűnbakkereső agressziót.

Megértve a holokauszt mindannyiunkat érintő förtelmes és feldolgozhatatlan tragédiáját, így kell cselekednünk.

És ezt ajánljuk példának valamennyi honfitársunknak, valamennyi tisztességes embernek."

Az a Gyurcsány figyelmeztet a beszélők felelősségére, aki épp épp egy éve elhíresült őszödi beszédében elszólta magát. A gyűlöletkeltéssel és kirekesztéssel foglalkozó kiáltvány a nyilvánosság számára a zsidók félelemérzetének kivetítése. A gyilkos beszél a gyilkosságról, a bűnös a bűneiről, a félő a félelméről. A kifosztott, kizsákmányolt, fegyvertelen magyarság számára ennek a megértése adja a megoldást. Az reszkessen, akinek van takargatnivalója. A kiút annak a felismerése, hogy nincs zsidó-keresztény. A másság azt jelenti, hogy más a zsidó és más a keresztény. E gondolatok jegyében értékelendő e könyv borítójának képe. A címlapon a legbékésebb, természetességével az egyik legszebb

magyar temető, a szatmárcsekei, Kölcsey sírjával. A párja pedig a hátoldalon a zsidó gondolatvilág márványba vésésével: Borzadjatok, irtózzatok!

Kölcseyről szólni azért is időszerű, mert ő csaknem két évszázada le tudott mondani képviselőségéről. A mai magyar parlamentben ilyen eset a példa erejével hatna. Ha lenne olyan képviselő, aki nyíltan megvallaná: nem vagyok zsidó és nincs kapcsolatom a nemzetközi zsidósággal. Lemondása, önmaga „kirekesztése" esetén aligha lenne vádolható gyűlöletkeltéssel. Vagy egyéb indítványt is tehetne, például a parlamentben divatos szellemi üresjárat helyett (de népszavazásra is) időszerű kérdés feltevését indítványozhatná:

1. Megtörtént-e már a zsidóság igényeinek megfelelő teljes kárpótlás?

2. Kell-e még több holokauszt emléknap és emlékmű?